

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/301/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214210935
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2214210935.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej vo veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35724803, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36613843, proti žalovaným: 1/ H. I., nar. XX. T. XXXX, trvalo bytom C. L., 2/ Y. I., nar. XX. U. XXXX, trvalo bytom C. L., o zaplatenie 3.882,90 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 16. decembra 2016 č. k. 5C/559/2014-132, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti o náhrade trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne istinu 3.882,90 eur s úrokom z omeškania za obdobie od 21.3.2012 do 11.8.2013 vo výške 59,64 eur a úrok z omeškania 5,5% zo sumy 3.882,90 eur od 12.8.2013 až do zaplatenia, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni trovy konania v plnej výške, s tým, že IV. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku v samostatnom uznesení.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 a 4, § 517 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov); § 4 ods. 1 až 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o Slovenskej obchodnej inšpekcii, v znení účinnom k 31.12.2017; poukazom na § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplatenia pohľadávky 3.882,90 eur s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.3.2012 do 11.8.2013 v sume 59,64 eur, ročným úrokom z omeškania 8,5 % zo sumy 3.882,90 eur od 12.8.2013 do zaplatenia, na tom základe, že medzi právnou predchodkyňou žalobkyne (Slovenskou sporiteľňou a.s.) a žalovanými bola dňa 30.7.2007 uzavretá Zmluva o splátkovom úvere č. 192764186 s označením produktu „Spotrebný úver - úver vysokoškolačom“, s dohodnutou výškou ročnej úrokovej sadzby 12,35 %, ktorý úver sa zaviazali žalovaní splácať v mesačných splátkach s dátumom splatnosti vždy k 20. dňu toho ktorého mesiaca, s konečnou splatnosťou 20.7.2017, žalovaní mali porušiť podmienky zmluvy neplatením splátok riadne a včas, v dôsledku čoho došlo k predčasnému ukončeniu zmluvy oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 17.5.2013 (doručené žalovaným dňom 27.5.2013), v dôsledku čoho uplynutím lehoty na plnenie do 6.6.2013, sa žalovaní dostali do omeškania dňa 7.6.2013. Žalobkyňa žiadala zaplatenie úrokov z omeškania z jednotlivých splatných splátok úveru, zákonom stanovených 8,5% ročne, súčasne

s istinou si uplatnila riadny úrok vo výške 580,41 eur. V podaní doručenom súdu 4.3.2015 si žalobkyňa uplatnila zaplataenie splátok splatných od 20.3.2012 do 20.7.2017 v počte 65 splátok v celkovej výške 3 882,90 eur, podrobne vyčíslila riadny úrok z úveru za rozhodné obdobie .

Ďalej dôvodil, že s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej prislúšenstvo a všetky práva s ňou spojené, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení, z predloženého písomného oznámenia postupcu z 9.7.2013 vyplýva, že bola splnená povinnosť oznámiť postúpenie pohľadávky dlžníkovi, čím vznikla povinnosť dlžníka platiť dlh postupníkovi, ktorá skutočnosť preukazuje aktívnu legitímáciu žalobkyne v tomto konaní.

Mal za preukázané, že medzi stranami (pôvodne medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa a.s. a žalovanými) bola uzavretá dňa 30.7.2007 zmluva označená ako Zmluva o splátkovom úvere č. 192764186, na základe ktorej poskytol veriteľ žalovaným úver vo výške 120 000 Sk/3.983,27 eur, ktorý sa zaviazali splácať v mesačných splátkach v počte 120 od 20.08.2007 po 2 400 Sk/79,67 eur s dátumom poslednej splátky 20.7.2017. Výška dojednaných úrokov 12,35 % a výška RPMN 14,80 % . Celkové náklady spojené s úverom boli vyčíslené vo výške 25 000 Sk/829,85 eur. Nakoľko právna predchodkyňa žalobkyne poskytla žalovaným úver, ktorého splátky žalovaní neplatili riadne a včas, boli žalovaní povinní zaplatiť rozdiel poskytnutej výšky úveru a uhradených splátok, ktoré v čase podania žaloby neboli premičané. Žalovaní výšku uplatnenej pohľadávky nerozporovali. Súd prvej inštancie vzhľadom na predložené dôkazy o splátkach úveru, priznal nárok žalobkyne čo do dôvodu aj výšky v časti uplatnenej istiny a úrokov z úveru v celkovej výške 3.882,90 eur. Žalovaní sa dostali do omeškania s nezaplacením splátok a žalobkyne vznikol nárok na zaplataenie úrokov z omeškania stanovených zákonom, teda o 8 percentuálnych bodov vyšších ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, keď s účinnosťou od 1.2.2013 bola táto úroková sadzba upravená na 5 percentuálnych bodov. Vo zvyšku čo do rozdielu ($8,5\% - 5,5\% = 3\%$) súd prvej inštancie žalobu zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP, vecne úspechom žalobkyne v konaní.

2. Proti tomuto rozsudku iba v zamietajúcej časti podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu priznaním úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 3.882,90 eur od 12.8.2013 do zaplataenia (žalobkyňa v žalobe žiadala úroky z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 3.882,90 eur od 12.8.2013 do zaplataenia, napadnutým rozsudkom jej však boli priznané iba do výšky 5,5%, rozdiel 3% bol žalobou zamietnutý), alternatívne navrhla rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súc názoru, že rozsudok v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodila ustanovením § 3, § 10a, § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z., v znení účinnom od 1.1.2009 a od 1.2.2013, ďalej s poukazom na § 517 ods. 2 O. z. tak, že prihliadnuc k týmto ustanoveniam a skutočnosti, že záväzkový vzťah medzi žalovanými a právnou predchodkyňou žalobkyne vznikol 3.7.2007 (t.j. pred 1.2.2013) žalobkyňa nesúhlasí so zamietnutím žaloby v časti uplatneného úroku z omeškania. Zastáva názor, že výška úrokov z omeškania je v súdenom prípade o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobkyňa si teda voči žalovaným uplatnila nárok na zaplataenie úroku z omeškania v zákonnej výške. Mala za to, že súd vec nesprávne právne posúdil, ak žalobu zamietol v časti uplatnených úrokov z omeškania s odôvodnením, že s účinnosťou od 1.2.2013 bola zákonná sadzba úrokov z omeškania upravená tak, že je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako je základná sadzba Európskej centrálnej banky.

S poukazom na § 224 CSP uviedla, že si uplatnila 8,5% ročný úrok z omeškania a súd zaviazal žalovaných na zaplataenie 5,5% úroku z omeškania, avšak bez špecifikácie, či ide o denný, alebo ročný úrok z omeškania. Z tohto dôvodu navrhla opravu vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie doplnením slova „ročne“, o tomto jej návrhu súd prvej inštancie doposiaľ nerozhodol.

3. Žalovaní odvolací návrh nepodali, k odvolaniu žalobkyne sa nevyjadrili.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu treba navzdory námietkam žalobkyne považovať za vo výroku vecne správny.

5. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala peňažného plnenia na základe spotrebiteľskej zmluvy, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver, pričom uvedená zmluva (Zmluva o splátkovom úvere č. 192764186 z 30.7.2007) bola uzavretá medzi právnou predchodkyňou žalobkyne - Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovanými. Súd prvej inštancie sa preto správne prvotne zaoberal vecnou aktívnou legitimáciou žalobkyne v konaní a dôvodne skúmal naplnenie zákonom stanovených podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky. S poukazom na citované ust. § 524 ods. 1 a 2 a § 526 ods. 1 a 2 O.z. dôvodil, že z predloženého písomného oznámenia postupcu z 9.7.2013 vyplýva, že bola splnená povinnosť oznámiť postúpenie pohľadávky dlžníkom, čím vznikla povinnosť dlžníkov platiť dlh postupníkovi, ktorá skutočnosť preukazuje aktívnu legitimáciu žalobkyne v tomto konaní.

Odvolací súd sa však s takýmto záverom súdu prvej inštancie nestotožňuje.

Podľa § 92 ods. 8 ZoB (zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom do 31.12.2016) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Aj keď je ust. § 92 ZoB systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol [napr. porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z.z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu]. Podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevylučujú, práve naopak sa prekrývajú.

Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB upravuje špeciálne podmienky (popri všeobecných v O. z.), za ktorých môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená, a to splatnosť pohľadávky, písomná výzva veriteľa adresovaná dlžníkovi a omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky viac ako 90 dní (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/490/2016). Ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 veta prvá ZoB, pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 O. z. zakázané (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017).

Postúpenie pohľadávky bánk právna úprava výslovne viaže na záväzky, s ktorými je klient banky v omeškaní, ktoré nastáva po splatnosti dlhu. Preto východiskovým predpokladom postúpenia je splatnosť pohľadávky banky voči klientovi. Banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu peňažnému

záväzku, s ktorou je klient v omeškaní (§ 92 ods. 8 ZoB), inak by boli postupované „živé“ úvery na nebankové subjekty, hoci poskytovanie a správa bankového úveru podliehajú osobitnej úprave ZoB.

Žalobkyňa v predmetnej veci predložila vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru žalovaných zo strany pôvodnej veriteľky ku dňu 17.5.2013, spolu s výzvou na zaplatenie úverovej pohľadávky 3.999,85 eur, splatnej v celom rozsahu (Oznámenie /Slovenskej sporiteľne a.s./ o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, por. č. 85 a 86, z 20.5.2013, adresované a doručované žalovaným 1/ a 2/, ktorú poštovou zásielku si prevzala iba žalovaná 2/ dňa 27.5.2013, zásielka pre žalovaného 1/ sa vrátila nedoručená, vid' č.l. 116-199 spisu) a zároveň Zmluvu o postúpení pohľadávky č. 0655/2013/CE z 27.6.2013 (č. l. 26-35 spisu), je teda zrejmé, že v danom prípade nebola dodržaná podmienka následného nepretržitého omeškania žalovaných dlhšie ako 90 dní po doručení písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB.

V danom prípade teda neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo sa tak o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle O.z. vylúčené/zakázané, išlo teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 O.z.. Na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí príhliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. Neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok bez ochoty alebo schopnosti žalobkyne preukázať splnenie podmienky postúpenia, reprezentovanej písomnou výzvou banky pred postúpením, spôsobila nedostatok prechodu žalobou uplatneného práva na žalobkyňu a teda i nedostatok jej aktívnej vecnej legitímácie v spore.

V dôsledku vyššie uvedeného je potrebné konštatovať nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobkyne v predmetnej veci, preto ani odvolanie žalobkyne nemožno považovať za dôvodné a odvolaciemu súdu nezostalo iné ako podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti o náhrade trov prvoinštančného konania potvrdiť ako vo výroku vecne správny.

6. O návrhu na opravu /doplnenie/ vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie (ktorý bol súčasťou odvolania) doplnením slova „ročne“ rozhodne súd prvej inštancie, keďže predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol rozsudok súdu prvej inštancie iba v jeho zamietajúcej časti.

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Z dôvodu, že žalovaní 1/ a 2/ boli plne úspešní v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP im síce vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak vzhľadom k tomu, že im v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli, náhrada trov odvolacieho konania žalovaným 1/, 2/ nebola priznaná (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

8. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)